

[Jørgen Jørgensen.]

belserne fortsat fra Regeringens og Rigsdagens Side vil gaa i Retning af at finde Omraader, hvor det vil være muligt at bringe Udgifterne ned. Men ingen vil dog fornuftigvis tro, at man vil være i Stand til ved Besparelser alene at skabe Balance for det Aar, hvori vi nu befinder os. En Nedsættelse af Udgifterne i et Omfang, som gjorde dette muligt, maatte nødvendigvis gaa ud over en meget betydelig Del af den Befolkning, hvis Vilkaar i Øjeblikket er meget ringe. Jeg mener derfor, at man naturligvis fortsat skal bestræbe sig for at bringe Udgifterne ned, og jeg tror ogsaa, det er muligt, men jeg tror ikke, det er muligt i et Omfang, som kan gøre det unødvendigt at skaffe Staten nye Indtægter i det Aar, vi nu er inde i.

Det er ikke med Tilfredshed, vort Parti gaar med til indirekte Skatter. Hvis vi havde Mulighed for, Magt til at gennemføre, hvad vi paa dette Omraade kunde ønske, vilde vore Krav og Ønsker være, at Midlerne skaffes til Veje gennem direkte Beskatning. Men Mulighederne for at opnaa et Resultat, Mulighederne for at gennemføre nye Indtægter for Staten, var — som de politiske Forhold nu er her i Landet —, kun til Stede i samme Øjeblik, vi gik ind for at skaffe en betydelig Del af de Penge, der skulde bruges, til Veje igennem indirekte Beskatning. Lige saa vel som jeg anser Arveskatten for fuldkommen rimelig og forsvarlig, vilde jeg have ment, at man ogsaa kunde have taget en betydelig Del af det Beløb, der her er Tale om at udskrive, gennem en Skat paa Indkomster, som i disse Aar nogenlunde har kunnet bevares under de Vanskeligheder, som den øvrige Del af Befolkningen har haft. Men det har ikke været muligt. De politiske Forhold har nødvendiggjort, at en betydelig Del af Skatterne maa tages ad indirekte Vej, og derfor har vi, selv om vi er imod indirekte Beskatning paa adskillige af de Omraader, her er foreslaaet, højet os for Nødvendighedens Krav og givet vor Tilslutning til, at disse Skatter kan gennemføres.

Den Forhøjelse af Arveskatten, som her foreslaas, vil ikke medføre, at vi i Danmark kommer op paa en Beskatning paa dette Omraade, der ligger højere end i de fleste andre Lande — tværtimod. Den berører ikke Beskatningen indenfor de nærmeste Grene af Familien, og den bliver for de fjernere Slægtleds Vedkommende ikke af en Størrelse, der overstiger, hvad de fleste andre Lande har. Tværtimod vil

man mange Steder finde en Arveskat, der ligger betydelig højere. Jeg kan ikke se, at vi paa dette Omraade er gaaet for vidt. Jeg mener, at her er et Sted, som man under Forhold, som dem vi har nu, med megen Grund kan og bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, og at den Forhøjelse, der her er foreslaaet, ikke kan virke afskrækkende nogen Steder.

Hvis man da nu vil spørge, hvordan Befolkningen vil stille sig til, at nye Skatter i det Omfang, der her er foreslaaet, gennemføres, saa vil jeg tro, at det Flertal i Befolkningen, der ved Valget krævede, at Rigsdagen skulde handle og skulde søge at faa et Samarbejde i Stand for at opnaa Resultater til Støtte for Erhvervslevet, ogsaa vil være indforstaaet med at bringe Ofre for, at Resultater, der betyder noget, kan føres igennem. Jeg vil ogsaa tro, at der ude i Befolkningen i Dag er et stort Flertal, der vil hilse med Tilfredshed, at 3 Partier i Rigsdagen er blevet enige om at gennemføre en Lovgivning af den Art, som Kriseforliget betegner, og hvoraf nu en meget væsentlig Del allerede er gennemført, og at denne Del af Befolkningen ogsaa vil forstaa, at saa maa man bringe de Ofre, som er nødvendige for, at man finansielt kan komme igennem de store Vanskeligheder som Tiden byder paa.

Det vilde have været mere tilfredsstillende, om alle Rigsdagens Partier havde staaet sammen om den Lovgivning, der her er gennemført. Dette er ikke sket; men det er min Opfattelse, at de, der i Dag stiller sig udenfor og ikke vil gaa ind i et Samarbejde for at mildne Tidens Vanskeligheder, i Befolkningen vil komme til at staa som Folk, der ikke forstod Tidens Alvor, og ikke vilde være med til at løse de Opgaver, som Tidens Vanskeligheder kræver løst.

Jeg siger da til Slut, som jeg sagde til at begynde med, at ingen er naturligvis glad over at skulle udskrive nye Skatter. Men jeg tror, Befolkningen vil erkende, at der i denne Vinter er gennemført saa betydelige Resultater til Støtte for Erhvervslevet, at Befolkningen ogsaa vil være villig til at bære de Byrder, som Resultaterne af denne Lovgivning paalægger dem.

Jeg skal med disse Ord anbefale de foreliggende Lovforslag til hurtig Behandling i det høje Ting.

Hans Hansen (Rørby): Der gaar en Understrøm gennem de Taler, der er holdt, som giver et levende Indtryk af, at det er knap saa behageligt at betale Regningen,